

Euroopan yhteisöjen komission 23.7.2002 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-269/02)

(2002/C 219/13)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.7.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ranskan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on D. Martin, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelemisesta työpäikällä esiintyviin kemiallisiin tekijöihin liittyviltä riskeiltä (neljästoista direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) 7 päivänä huhtikuuta annetun neuvoston direktiivin 98/24/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska se ei antanut tämän direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ainakaan ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle
- velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja oikeudellinen arviointi

Direktiivin täytäntöönpanolle varattu määräaika päättyi 5.5.2001.

⁽¹⁾ EYVL L 131, 5.5.1998, s. 11.

Euroopan yhteisöjen komission 24.7.2002 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-270/02)

(2002/C 219/14)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 24.7.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa

vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat Claire-Françoise Durand ja Roberto Amorosi.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen 28 ja 30 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on pitänyt voimassa lainsäädännön, jossa määrätään, että muissa jäsenvaltioissa laillisesti valmistettujen ja markkinoitujen, urheilijoiden käyttöön tarkoitettujen ravintotuotteiden markkinoinnille on säädettyä menettelyä noudattaen haettava ensin lupa ja koska se on jättänyt näyttämättä toteen, että tällainen edellytys on tarpeellinen ja oikeasuhteinen
- velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja oikeudellinen arviointi

Lainsäädäntö, jolla edellytykseksi ravintotuotteen saattamiselle kansallisille markkinoille asetetaan se, että sille on ensin haettu lupa, on selvästi tämän tuotteen vapaan liikkuvuuden este, jota kuitenkin voitaisiin pitää perusteltuna siinä tapauksessa, että tuotteen markkinoillesaattamisesta saattaisi aiheutua vaaraa ihmisten terveydelle. Tässä tapauksessa jäsenvaltioilla on yhteisön antaman yhdenmukaistavan lainsäädännön puuttuessa oikeus itse määrätä, mille tasolle ne aikovat taata kuluttajien terveyden suojelun, minkä nojalla tuotteiden markkinoillesaattamista koskevan ennakkoluvan käyttöönotto voi olla perusteltua, jos se rajoittuu ainoastaan tavoitellun suojelun tason saavuttamiseksi tarvittaviin toimenpiteisiin.

Nyt esillä olevassa asiassa Italian hallitus ei ole näyttänyt toteen, että kyseisten muussa jäsenvaltiossa laillisesti valmistettujen ja markkinoitujen tuotteiden markkinoillesaattamista edeltävä lupamenettely on tarpeellinen. Komissiolle toimitettujen tietojen mukaan tässä menettelyssä vain valvotaan, ovatko pakkausmerkinnöistä ilmenevät tiedot kyseisten tuotteiden nauttimisen vaikutuksista urheilijoiden ravitsemukseen totuudenmukaisia. Näin ollen lupamenettelyn tavoitteena on pikemminkin kuluttajien tarkoituksenmukainen tiedottaminen kuin heidän terveytensä suojeleminen; komission mukaan tämä tavoite voidaan helposti saavuttaa toimenpiteillä, joilla rajoitetaan vaihdantaa vähemmän kuin nyt kyseessä olevalla lupamenettelyllä.